

Ümudlu və uğurlu sevgi yaşamaq İSRARI

Bir deyim var, o qədər dəqiq deyimdir ki, onu xatırlamaq da, dilə gətirmək də mənim üçün çox mənalı ifadə edir. Dünyanın altını və üstünü yaxşı bilən kamil insanlar belə də bir araya gəlib bu deyimi formalaşdırıblar. Həmin o kamil insanlar deyiblər ki, "Dünya bir pəncərədi..." və sonra yaqın elə onların özləri də əlavə ediblər ki, "hər gələn baxıb gedər!". Bax, bu mənada hər gün, elə bu yazını diktə etdiyim vaxtda da baxıram, özü də lap uzaqlara baxıram. Gözüm o uzaqlığı görməsə də, o sərhədi aşıb keçməyə də mənə elə gəlir ki, o uzaqlıqdakı, o gözümlün görmədiyi, amma ürəyimin gördüyü məsafədəki Sən elə mənim dünyamın özü-sən və mən də öz dünyama ürəyimin gözü ilə baxıram... Baxıram və düşünürəm. O dünya da görəsən pəncərədi? Və nədən insanlar dünyanı iki yerə bölüblər. İksi də bir səslə, bir sözlə, bir işarə əvəzliyi ilə ifadə olunub: O və Bu!

Sonra da deyirlər ki, o dünya və bu dünya. Doğrudur, müqəddəs dinimizə saygılı olanlar o dünyanı axirət də adlandırırlar, beyhəş də deyirlər. Olsun, mən bunların heç birindən narazı deyiləm. Heç etirazım da yoxdur. Amma mənim qəti əminliyim budur ki, var olduğum məkan həm O və həm də Bu dünyadı. Nə qədər ki, var olduğum məkəndəyəm, deməli sənənin yanıdayam. Cismən olmasan da, ruhən, xəyalən! Və sənənin yanında olanda da dünyada gördüyüm də, görəcəyim də elə sən olursan. Gözümlün görmə gücü, ürəyimin sevmə gücü daxilində olur bu dünya - sən olan dünya!..

Həyat indiki anda, indiki yaşam müstəvisində çox cansıxıcıdır. Baş verən proseslər, qarşıdurmalar, məişət məsələləri və digər olaylar insana yüklədi. Onun həm düşüncəsini zəhərləyir, həm həyatını. Həmin gərginliklərin içərisində öz dünyana sığınmaq, öz dünyanın aurasını bütünlüklə yaşamaq mənə görə ən böyük xoşbəxtlikdir. Baxmaya-raq ki, həmin o dünyanın yetərinə problemləri var.

Amma o problemlər iki ürəyin, iki insanın, iki tərəfin anlaşıb çözü biləcəyi problemlərdir. Belə olduğu halda öz dünyamdan gileylənmək heç də yaxşı sayıla bilməz...

Bax, bütün bunları bilgisayara diktə edərkən gözümlün görmədiyi, ürəyimin isə elə o anda görüb gəzdirdiyi dünyada baş verənlərin hamısını inci kimi sapa düzürəm. Onun parıltısı bir özəllikdi, özü isə tamam fərqli bir gözəllik. Bunu duymaq, bunu vəsf etmək, duyğusal hisslərə malik insan üçün göyün yeddinci qatında olmaq kimi bir şeydi.

Məhz həmin göyün yeddinci qatında hiss edirsən ki, sən nə qədər xoşbəxtsən, sən nə qədər dəyərlisən, bunları isə sənə yaşadan, bağışlayan Allahla həmin o dünyanın sahibidi. Bu məqamda ağılından gəlib keçir ki:

*Sözün bitdiyi yerdir,
Dilin lal olduğu an.
Sənsən, bir də ki Allah
"Can" dediyim, ancaq can!*

Kimsə bu müqayisəyə, bu eyni səviyyədə dəyərləndirməyə görə mənə qınaya bilər. Və mən də heç kimə bu məntiqə görə etiraz etməm.

Ona görə ki, içim rahatdır. Bilirəm ki, səni mənə tuş gətirən də, səni sevməyi də, bu şeirləri yazmağı da mənə diktə edən, pıçıldayan Allahdır. Mən onun bəndəsi kimi deyilənləri və eşitdiklərimi yaşadığımı varlığına hopdururam, cılalayıram və özüm də o xoşbəxtliyin içərisində oluram. Məhz həmin məqamda:

*Əl qaş üstə, göz yolda,
Ayaqyalın, söz yolda...
Bu əyri, düz yolda -
Xatirə biçini...*

*Əyilibdi duman, sis,
Ümid üzgün, güman pis!..
Ömür his dadır, bax, his -
Süzülüb, için indi...*

*Bükülüb, anın belı,
Sökülüb danın belı.
Quruyub canın belı -
Üstündən keçin indi...*

*Bir bəndədi hər bir iz,
Kəşşirik hərdən biz...
Bu Əbülfət, bu da siz -
Özünüz seçin indi...*

Deməli, bütün hallarda həmin o pəncərə olan o dünya insanı özünə çəksə də, sən demə, hamı o pəncərədən baxmaq qabiliyyətində deyil. O pəncərədən baxmaq üçün içində də bir dünya olmalı imiş. Əgər sənənin içində dünyanın varsa, o özəlliyə sahibsənsə, mütləq baxacaqsan böyük dünyanın pəncərəsindən. Nə görməyindən asılı olmayaraq içində bir ah keçəcək. Ah isə özündə bütün mənalı ifadə edir. Demək istədiyin hər şeyi hər kəs anladır. Sən hiss edirsən ki, bölüşürsən, ürəyini də, duyğularını da, həyatını da. Özü də o qədər rahat bölüşürsən ki, sanki elə belə də olmalıdı. Mən əvvəllər buna fikir verməmişdim. Amma sonralar diqqət etirdim və anladım ki, sənənlə bütünlüyümü bölüşəndə Allaha daha yaxın oluram. Bunun səbəbini də yaqın ki, Allah özü bilir. Amma mənim bildiyim budur ki, dərdi bölüşəndə azalır deyirlər, sevinci bölüşəndə isə çoxalır, artır. Bu nə qədər həqiqətdi, onu yaqın ki, hər kəs öz həyat təcrübəsində hiss edib.

Mənim həyatımda isə sənənlə bölüşdüyüm hər şey sevgimi artırır, inamımı, inancımı artırır və elə bilməmişəm ki, əllərim saçındadı, gözlərim gözündədi, nəfəsim nəfəsinə qarışır və:

*Biz bu ömrü yuxu kimi yaşayıb,
Dörd divarı, bir otağı bölüşdük...
Özümüzü xəyallara daşıyıb
Bir yastığı, bir yatağı bölüşdük.*

*Bir adına, gün adına yaşadıq,
Bir sevginin inadını yaşadıq.
Bir ümidin qanadına yaşadıq -
Yüz acını, bir matağı bölüşdük.*

*İnanc özü diqqət çəkən Firuzə,
Bu inancı biz verməyək bürüzə.
Baxa-baxa bir Qibləyə, bir üzə -
İçimizdə bir oddağı bölüşdük!*

*Qoruyaraq sevgi adlı qalanı,
Bizi hər gün oddan oda salanı.
Sənənlə, bil ki yoxdu yalanı -
Həm bu dağı, həm o dağı bölüşdük...*

Bəli, mən də neçə gündü ki, içimdə fırtına kimi fırlanıb kağıza köçməyə can atan hissləri öncə Allahla və onunla, sonra da sizinlə bölüşdüm. Yaqın ki, bu bölgüdə kimlərsə özünü də gördü, öz payını da götürdü, öz xəyalını da qurdu, öz acısını da xatırladı. Bir sözlə, hər kəs öz bildiyi kimi odu öz qarşısına çəkdi. Mən heç kimin nə və necə etdiyini düşünmədən, sadəcə Allahın və onun qarşısında bu bölüşmədə əgər xəta etmişəmsə, onun üzrünü diləyirəm. Sizlərə isə Allahdan ürək dolusu sevgi yaşamağı umuram. Sevginiz uğurlu və ümudlu olsun!

